

ПАСХА ХРИСТОВА 2020

Дорогы братя і сестры,

Хрґтосъ воскресъ – Христос воскрес!

Тогорочны Великодны свята суть істо іншы, як сьме собі будьколи знали представити. Многы з нас суть наповнены страхом, неістотом, найрізнішыма вопросами і похыбностями. Єднакы почутя інтензивно переживать цілый світ навколо нас. Но може маєме выняткову можность барз конкретным способом пережити то, што ся одбыло перед скоро дватісяч роками і зістає актуальным і в тых днях – пережити страх того малого кругу учеників, котры ся в неістоті ховали по тім, як їх возлюблений Учитель, до котрого вкладали великы надії, крутым способом був розпятий, а они самы розогнаны. Ховали ся в страху і похыбностях, самы на собі зажыли час темноты. Але нечекано, як грім з ясного неба, розцвило ся на третій день – камінь був одвалений, гріб порожній, ангел радостно звістовав: **Восгд, нѣкѣтѣ здѣ!** Воскрес, нїт Го ту! (Мк 16, 6) Тота радостна вість ся по первістнім страху учеників зачала пошырѣвати як іскра, од котрой всягды довкола ся запалѣвало все вѣце і вѣце сердце, аж наконець укріплена вылятѣм Святого Духа на апостолів і Церьков запалила цілый світ. Воістину, Христос воскрес і ніч вже не є так, як было перше.

Винов пандемії інфекчной хвороты в наших храмах дочасно не проходят публічны богослужіня і нам ся здає, же зато сьме не годны радовати ся доведна як Церьков – як круг братів і сестер, зышовшых ся коло евхарістичных Дарів Тіла і Крови Богочоловіка. Досправды не можеме? Або якраз теперь пришов час великой Божой благодати, коли собі у своїм „я“ можеме усвідомити, же вшытко, што сьме дотеперь у своїм жывоті брали як штось природне, і за што сьме уж одвыкли дяковати Богу – включно можности брати участь на богослужінях – же вшытко тото є фактічно величезным Божым даром?

Возлюблены, в тых днях бы сьме мали вѣце як будьколи перед тым памятати, же сьме наслідниками і продовжователями якраз того колись малого і перестрашеного кругу Христовых учеників. Самы много не зробиме – наша сила є лем у Тім, котрый повів: **Въ мїрѣхъ корєни вѣдѣте: но дерзайте, іакъ љзъ покѣдїхъ мїрѣхъ!** У світі будете терпіти, но не падайте духом, бо я перемиг світа! (Йо 16, 33)

Може пришов благословлений час благодати, котрый нас кліче, жебы сьме переоцінили свої одношіня к людям, предметам, подїям і фактам, котры суть навколо нас. Може маєме з Божов помочов знова обявити то, што є в жывотах нас самых, але і родин, церьковных общін, епархій а властно цілого общества досправды важным. Є час признати собі, же сьме много раз як окремы особы і цілы громады одвернули ся од той радостной події порожнёго Гробу. Много раз сьме ся одперли сісти собі к ногам Божественного Учителя, як Лазарѣва сестра Марія, і слухати Ёго животворны слова. Много раз сьме намісто харизматичной Боголюдьской громады братів і сестер – Христового Тіла, Церькви – были лем обычайнов історичнов, фолклорнов ці етнічнов інституціев без жывота. Много раз сьме ся успокоїли лем з формов а не интересовав нас обсяг. Много раз сьме ся завистливо і егоїстично намагали хранити полемінь радостной вісти о порожнім Гробі Богочоловіка Ісуса – нашого Господа і брата – лем про себе, і не хотїли сьме ся Ним подїлити з навколишнім світом. Много раз сьме ся провинили перед жывов притомностѣв Господа в нашім кругу. Много раз сьме на перше місце ставляли віру в самого себе і свою фалошну справедливость, а не схылили сьме ся покорно перед нашим Учителѣм, котрый нам має всегда што повїсти і хоче вести наш жывот. Настав час знова з апостолом Петром воскликнути: **Гдї, къ комѣ їдемъ; глґголы жывотѣ вѣчнаго їмашн, њ мѣ вѣрѣвахомъ, њ познѣхомъ, іакъ ты єси Хрґтосъ, іакъ вѣа жываго!** Господи, ку кому підеме? Ты маш слова вічного жывота а мы увїрили і спознали, же ты Христос, Сын жывого Бога! (Йо 6, 68)

Може настав час, жебы сьме перестали нашу Церьков брати як даяку інституцію і жебы сьме ей знова зачали переживати як круг братів і сестер, де єдному досправды залежить на тім другім. Тадь вшыткы доведна сьме частѣв єдного Боголюдьского організму Церькви – Христового Тіла, де Він єдиний є Главов, Господом і Учителѣм, котрый нас в силі животворного Духа веде як любы діти к люблячому Отцѣви. Якраз зато не замыкайме ся до своїх страхів і неістот, а в своїх молитвах памятайме на тых, котры будьяким способом жертвенно служать іншым – на лікарів і здравотників, членів озброєных і порядковых сил, робітників урядів, банк і обходів і многих далшых. А нелем то – намагайме ся і мы самы подля міры своїх можностей і способностей практично і конкретным способом помочі всягды, де ся лем дасть.

Возлюблены, тяжкы часы днесь переживаєме вшыткы ведно – духовенство і віруючі. Вшыткы сьме на єднім кораблю. Каждого з нас ся дотуляють общі побоєваня, страх і неістота. Але в тім радостнім пасхалнім часі хочеме ся з вами розділити словами святого апостола Павла, в котрых резонує дватісячрочна скушеность Церькви: **Хрґтосъ иже оумеръи, паче же њ воскресѣи, иже њ єсть ѡ денѣю вѣа, иже њ ходѣгайтѣвѣтъ ѡ насъ. ктѣ насъ разлѣчїтъ ѡ мѣвѣ вѣїа; корѣ ли, њлї чѣїнотѣ, гонїї, њлї глѣдѣ, наготѣ, вѣдѣ, њлї мѣвѣ; Ісус Христос, котрый умер, але і воскрес, є направо коло Бога і за нас заставать. Хто нас одлучїть од Христовой любви? Цї жаль, або утискованя, пронаслідованя, або голод, нагота, біда або меч? (Рим 8, 34-35) Ни смѣртѣ, ни жывотѣ, ни љглі, ни начѣла, ниже њлї, ни наготѣца, ни глѣдѣца, ни вѣсотѣ, ни глѣбїнѣ, ни њна чѣлѣ кѣл възможѣтъ насъ разлѣчїти ѡ мѣвѣ вѣїа, іакъ ѡ Хрґтѣ иже, гдѣ нашѣмъ! Ани смѣртѣ, ани жывот, ани ангелы, ани верхности, ани силы, ани сучасность, ани будучность, ани высота, ани глубина, ани якесь інше сотворїня нас не зможе одлучїти од Божой любви, котра є в Ісусови Христови – нашім Господї! (Рим, 8, 38-39)**

Просиме од вас молитвы і прикликуєме на вас Боже благословліня!

Воістину воскресъ гдѣ – Воістину воскрес Господь!

† Растислав

архієпіскоп пряшівський,
метрополита чеських земель і Словакії

† Михаїл

архієпіскоп пражський і чеських земель

† Георгій

архієпіскоп михаловско-кошыцький

† Сімеон

архієпіскоп оломовцько-бырняньський

† Ісаїя

єпіскоп шумперський